

Author

Toma Shinozaki

Illustration

SenriGAN

DUNGEON BUSTERS

ดินเจี้ยนบิสเตอร์ส

I am Just Middle-Aged Man, But I Save the World
Because of Appeared the Dungeon in My Home Garden.

มีดินเจี้ยนปรากฏที่สวน
ของบ้านคุณลุงวัยกลางคน
จึงต้องกู้โลก

4
Vol. 4

Vol 4

Dungeon Busters

I am Just Middle-Aged Man,
But I Save the World
Because of Appeared the Dungeon
in My Home Garden.

Contents |

บทที่ 1

ความเปลี่ยนแปลง 003
ของเอโซเอะ คาซึฮิโกะ

บทที่ 2

กองทัพจอมมารเคลื่อนไหว 070

บทที่ 3

โตเกียวโอลิมปิก 136

บทที่ 4

แผนลอบสังหารจิ๊กเกอร์ 210

บทที่ 5

ผู้ต่างประเทศครั้งแรก 255

บทที่ 6

กองทัพจอมมาร 319
VS กองทัพครูเสด

[สถานที่หนึ่งในกรุงโตเกียว เอโซะ คาซึฮิโกะ]
พอฉันลืมตาตื่นก็เห็นเพดานที่ไม่คุ้นตา สมองไม่
แล่นเลย รวากับว่าสมองของตัวเองป่วยเป็นโรค “เหนื่อย
ล้าเฉื่อยชา” ร่างกายหนักอึ้ง แขนขาขยับไม่ได้

(นี่มันอะไรกัน? เรากำลังทำอะไรอยู่?)

ฉันพยายามนึกย้อนความทรงจำ และจำได้ว่า
เข้าไปในดันเจี้ยนที่เมืองเฮียคุนิชิ เขตชินจูกุ น่าจะย่าง
บาร์บีคิวกันในชั้นแรกใช่ไหม? ตอนนั้นอาภิระมาทักแล้วไป
คุยกันสองคน จำไม่ได้เลยว่าคุยกันเรื่องอะไร ความทรงจำ
มันหยุดลงที่ตรงนั้น

(ที่นี่มันที่ไหน? ไม่ใช่ด้านในดันเจี้ยนหรอกเหรอ?)

มีเสียงพูดดังขึ้นราวกับเป็นเสียงที่ถูกเล่นอย่างซ้ำ ๆ
ดูจากน้ำเสียงแล้วเป็นเสียงของผู้หญิง ฉันขยับคอไม่ได้
ดวงตาก็ไม่โฟกัส ฉันถูกหยอดอะไรบางอย่างใส่ตาก็เลย
อดหลับตาไม่ได้ ตอนนั้นรู้สึกเหมือนถูกลูปศีรษะ ง่วงนอน
ขึ้นมาเลย แต่ก็ต้องลืมตาตื่นให้ได้ ถ้านี่เป็นด้านในดันเจี้ยน
ก็อาจกำลังถูกโจมตีทางจิตใจ หรืออะไรแบบนี้ก็ได้ ฉัน
กัดริมฝีปาก ความเจ็บปวดทำให้ความเลือนรางแจ่มชัดขึ้น
จากนั้นก็พยายามจะกระโจนตัวให้ลุกขึ้น

“ไม่ได้นะ! หลับไปซะ!”

“.....อธิบดีอิชิฮาระ? อีก.....นี่มันอะไรกัน!”

แขนขาของฉันทถูกล่ามโซ่เข้ากับเตียง ยังไม่เข้าใจสถานการณ์ แต่ถ้าคิดว่าจะมัดร่างของคนแรงค์ B ได้ด้วยโซ่อย่างเดียว ก็จะต้องถูกกันเกินไปหน่อย ฉันทเกร็งกำลังที่แขนขาเพื่อกระชากโซ่ให้ขาด มีเสียงดังกึกกิดกิด แต่โซ่ก็ไม่มีท่าทีว่าจะขาดได้เลย

“ไม่มีประโยชน์หรอก โซ่นี้เป็นดันทึบแน่นโอเทม ต่อให้เป็นคนแรงค์ B อย่างคุณก็หลุดไปไม่ได้”

“.....นี่มันอะไรกัน?”

ฉันทจ้องอิชิฮาระเขม็ง เธอเองก็ทำสีหน้าโศกเศร้าแล้วส่ายศีรษะ

“เป็นตามที่ซิชิโด อากิระบอกจริง ๆ คุณเปลี่ยนไปแล้ว ไม่คิดจะวิเคราะห์สถานการณ์อย่างเยือกเย็น แต่มองฉันทเป็นศัตรูตามอารมณ์โทสะ ต่างกับคุณเมื่อครึ่งปีก่อนแบบคนละคน”

“พูดอะไรอยู่นะ? รีบคลายโซ่นี้ออกสิ!”

โซ่ล่ามส่งเสียงดังคร้ง ๆ แต่อิชิฮาระเพียงแค่ออดอกแล้วพูดด้วยสีหน้าตึงเครียด

“ในฐานะผู้รับผิดชอบการบริหารนักผจญภัยดันทึบฉันทไม่อาจปล่อยคุณออกไปได้ คุณอาจไม่รู้ตัว แต่จิตใจของคุณกำลังผิดเพี้ยน การปล่อยคนแรงค์ B ที่เป็นแบบนี้ ออกไปจะเป็นเรื่องอันตราย ก่อนอื่นเลย ฉันทอยากให้สงบใจลงก่อน เดี่ยวอธิบายนเรื่องราวให้ฟังเอง.....”

ฉันพยายามขยับขาขวาอย่างเต็มแรง ขามีพลังกำลังมากกว่าแขน 3 เท่า แต่โซ่ก็ยังไม่ขาด ในที่สุดฉันก็ถอนหายใจเอือกใหญ่แล้วล้มตัวลงกับเตียง พอจะเข้าใจสถานการณ์ได้ว่าที่นี่คงเป็นในโรงพยาบาลที่ไหนสักแห่ง ที่ความทรงจำขาดตอนไปก็แปลว่ามันเกิดอะไรบางอย่างขึ้นที่ชั้นหนึ่งของดันเจี้ยนชินจุคุ คนที่จะรับมือกับฉันในเซฟตี้โซนได้มีแต่อาทริกะเท่านั้น

“อาทริกะเป็นคนทำสินะ? วางยาอะไรสักอย่างให้ฉันหมดสติซะหน่อยหรือ?”

“มันคือ ‘ภูยานิทร่า’ ที่เป็นดันเจี้ยนไอเทมต้องห้าม แค่มดครั้งเดียว ไม่ว่าเป็นใครก็จะหลับลึกไปเลย เมื่อราวสามสัปดาห์ก่อน เขาติดต่อมาหาแล้วบอกว่าท่าทีของคุณแปลกๆ ไป เลยอยากขออนุญาตใช้งานมันตอนที่เขาเห็นว่าจำเป็น.....”

“เจ้านั้น.....น่าจะมาปรึกษากันก่อน”

“ถ้าปรึกษาแล้วจะยอมฟังกันหรือ? สภาพจิตใจของคุณนะแปลกประหลาดถึงขนาดนั้นเชียวนะ ซิซึโด อาทริกะบอกว่าคุณสงสัยเหล่าสมาชิกที่เป็น Legend Rare นั้นไม่ใช่เรื่องผิดปกติแต่ดันพูดเรื่องไม่จำเป็นตอนที่กำลังจะเข้าไปในดันเจี้ยนแบบนั้น.....ถ้าเป็นตัวคุณก่อนหน้านี้คงไม่พูดอะไรแบบนั้นตรงๆ แต่แอบถามทีละคนภายหลังก็ได้ไม่ใช่หรือ?”

ฉันหลับตานึกย้อนกลับไป ความคิดที่ว่านั่นอาจจะจริง ผุดสลับขึ้นมากับความคิดที่ว่าในสถานการณ์ที่ไม่มีเวลาอย่างนั้น มันก็ช่วยไม่ได้

“ไม่มีเวลาแล้ว เหลือเวลาอีกแค่ 10 ปีก่อนที่มอนสเตอร์
สแตมพีดจะเกิดขึ้น ดังนั้นต้องรีบไปพิชิต.....”

พอถูกให้ทำอะไรบางอย่าง ความว่องก็เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

“ตอนนี้อยากให้ลืมนั่นไปก่อน ถ้าเป็นพรุ่งนี้ก็คงสงบใจ
ลงได้บ้าง และกลับเป็นตัวคุณเหมือนเมื่อก่อน.....”

จากนั้นสติของฉันทันก็ดับวูบลงไปอีก

[บริษัทดันเจี้ยนบัสเตอร์ส ชิชิโด อากิระ]

ก่อนหน้านี้ลูกพี่เคยบอกไว้ ไม่อาจรู้ได้เลยว่าจะมีอะไร
เกิดขึ้นในดันเจี้ยน ฉะนั้นตอนที่เกิดเหตุอะไรขึ้นก็ให้ผมเป็นผู้นำ
ของดันเจี้ยนบัสเตอร์ส.....ผมทำหน้าที่แทนลูกพี่ไม่ได้หรอก ได้ยิน
มาว่าทั้งในกาเมรียาและประเทศคอมมิวนิสต์มหาเอเซีย มีคนที่
จิตใจผิดเพี้ยนไปตอนขึ้นแรงค์ C ถ้าหากต้องเสี่ยงชีวิตต่อสู้
ไม่หยุดกับสัตว์ประหลาดในดันเจี้ยนที่ทั้งแคบและมีด จิตใจจะ
เพี้ยนไปเพราะความเครียดก็เป็นเรื่องปกติ ในแ่งนั้นแล้ว พวกเรา
ถือว่าโชคดีเพราะมีลูกพี่อยู่ด้วย เพราะว่าเอโซอะ คาซุฮิโกะเป็น
คนคอยนำหน้าให้ พวกเราเลยแค่วิ่งตามหลังเขาไปก็พอ เพราะมี
ลูกพี่เปิดทางให้ พวกเราเลยเดินหน้าไปได้อย่างสบายใจ แต่ลูกพี่
ที่ต้องเป็นคนนำหน้าอยู่ตลอด ต้องถูกกดดันมากแค่ไหนกันนะ
เขาเข้าไปในดันเจี้ยนนานกว่าใคร ต่อสู้กับสัตว์ประหลาดมากกว่า
ใคร กังวลเรื่องมอนสเตอร์สแตมพีดมากกว่าใคร แรงกดดันทาง
จิตใจก็ต้องมากกว่าคนอื่นเป็นหลายเท่า

ครั้งแรกที่รู้สึกว่าคุณแปลกๆ ไปก็คือตอนหลังจาก “ดันเจี้ยนทำงานอย่างสมบูรณ์” ตอนต้นเดือนเมษายน เขาดูร้อนใจกับอะไรบางอย่าง ในดันเจี้ยนฟุนาบาชิ เขาก็ข่มขู่ “เพดเลอร์ (ผู้ค้าเร่)” ที่เป็นดันเจี้ยนซิสเต็ม เข้าต่อสู้กับสัตว์ประหลาดราวกับถูกอะไรสิงเพราะอยากขึ้นแรงค์ A ให้ได้ แถมยังคิดจะเสี่ยงชีวิตสู้กับสัตว์ประหลาดแรงค์ A ทั้งที่ตัวเองยังเป็นแรงค์ B อยู่ด้วย

และเรื่องที่ใหญ่ที่สุดก็คือตอนดันเจี้ยนชินจุ พอเห็นว่าลูกพี่รู้จักสัตว์ประหลาดที่คุณคล้ายกับโดกก็ ลูกพี่ก็พูดเหมือนกำลังสงสัยในตัว Legend Rare ทุกคน ถ้าเป็นลูกพี่ก่อนหน้านี้คงไม่ทำแน่ ลูกพี่เป็น “ผู้ใหญ่” ที่จะคำนึงถึงทุกคนและเลือกใช้คำพูดให้ถูกต้อง ไม่มีทางถามอย่างไม่เกรงใจแบบนั้น ลูกพี่เปลี่ยนไปแล้ว เพราะฉะนั้นผมเลยต้องตัดสินใจ ต่อให้ใช้วิธีบังคับ ก็ต้องให้ลูกพี่ไปพักผ่อนให้ได้

“อธิบดียิชิฮาระติดต่อมาหาครับ คุณเอโซอะะได้สติมาแล้วครั้งหนึ่ง แต่ก็หลับลงไปอีกครั้งแล้ว เห็นว่าจะเอ็กซ์เรย์และตรวจเลือดให้เสร็จได้ในระหว่างนั้น ผลยังไม่แน่นอน แต่ดูเหมือนร่างกายจะไม่มีอะไรผิดปกตินะครับ”

ระหว่างที่ผมกำลังดื่มเบียร์อยู่ในโรงอาหาร หัวหน้าแผนกธุรการมุคาโอกับมุจิจิที่เป็นผู้รับผิดชอบด้าน IT ก็เข้ามาหา เวลาในตอนนี้เป็นเลย 4 ทุ่มไปแล้ว ดูเหมือนว่าทั้งสองคนตั้งใจจะค้างคืนที่บริษัทในวันนี้ แต่ผมก็คิดแบบเดียวกัน

“ไม่มีทางที่ร่างกายจะผิดปกติได้อยู่แล้ว คุณเอโซอะะใช้

เวทมนตร์รักษาได้ และก็มียาฟื้นฟูที่มีเอ็กซ์ตราโพชั่นรวมอยู่ด้วยแบบใช้ได้ไม่มีหมดอีก แต่ที่เป็นห่วงนะคือเรื่องจิตใจมากกว่าร่างกาย”

มุจิจิทำหน้าที่ตกกังวล ถ้าหากลูกพี่ไม่กลับมา ดันเจี้ยน-บัสเตอร์สจะสูญเสียเสาหลักไป มีแต่รอเวลาล่มสลายเท่านั้น คุณมุคาอิเองก็ถอนหายใจ

“ผมเองก็ประมาทไป คุณเอโซเอะคือมนุษย์ ต้องต่อสู้กับสัตว์ประหลาดในดันเจี้ยนมืดๆ เป็นเวลาสิบกว่าปีโดยที่รู้สึกผิดและร้อนใจ.....ดังนั้นจิตใจก็อาจเพี้ยนได้ หลังจากนั้นอาจต้องพิจารณาเรื่องจ้ำจิดแพथย์มาประจำในบริษัทตลอดเวลาแล้วก็ได้”

“คุณเอโซเอะออกน่าน้ำมากเกินไปแล้ว บัสเตอร์สเองก็เติบโตขึ้น แค่ทำตัวให้สมเป็นหัวหน้าแคลนก็น่าจะพอแล้ว ถ้าฝึกฝนให้มีคนแรงค์ B ในจำนวนมากได้ สักวันอาจจะมีแรงค์ A และ S เกิดขึ้นจากในนั้นก็ได้อ้อ ถ้าเขากลับมาแล้วจะแนะนำไปแบบนี้”

“ความคิดของคุณมุคาอิกับมุจิจิก็ถูกต้องอยู่ แต่ลูกพี่คงไม่เลิกเข้าไปในดันเจี้ยนแน่ ต่อให้ไม่ได้ตั้งใจ แต่ในเมื่อเป็นคนทำให้ดันเจี้ยนซิสเต็มเริ่มทำงาน มีคนต้องตายเป็นจำนวนมาก ลูกพี่ก็คงอยากจะคลี่คลายมันด้วยมือตัวเอง”

ดันเจี้ยนบัสเตอร์สเป็นบริษัทเอกชน ถ้าเป็นตามปกติ “ประธาน” ก็ควรทำแค่เรื่องการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับนักผจญภัย

ของกรมนักผจญภัย EU และอเมริกา รวบรวมนักผจญภัยที่ดูมีฝีมือและเผยแพร่วิธีการพิชิตดันเจี้ยนพร้อมกับสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับนักผจญภัย ตอนนี้ด้านการ “บริหาร” เป็นหน้าที่ของคุณมุคาอิทั้งหมด ที่ลูกพี่สามารถเป็น “นักผจญภัย” อยู่ได้ ก็เพราะมีคุณมุคาอิอยู่ด้วย เพราะว่าเขาเข้าใจเรื่องนั้นได้ดีกว่าใคร ลูกพี่เลยพูดคุยกับคุณมุคาอิอย่างสุภาพตลอดเวลา

“ถ้าคุณมุคาอิออกปากเตือน ลูกพี่ก็คงยอมฟัง เพราะคนที่จะพูดเรื่องการบริหารกับลูกพี่ได้มีแค่คุณมุคาอิเท่านั้น.....”

“ผมก็คิดเหมือนกัน คุณเอไอเอะนะฉลาด ขอแค่อธิบายได้อย่างเป็นเหตุผลก็คงจะเข้าใจ คนที่จะพูดในด้านการบริหารได้ก็มีแค่คุณมุคาอิคนเดียวเท่านั้น”

มุจัจเองก็เห็นด้วย มันก็จริงที่คุณมุคาอิสามารถถกเถียงกับลูกพี่ด้วยเหตุผลได้อย่างเท่าเทียมกัน แต่ผมรู้สึกว่แค้นนั้นยังไม่พอ หากจะทำให้ลูกพี่กลับไปเป็นเหมือนเดิม มันยังต้องมีอะไรอีกสักอย่าง ถ้าหากต้องใช้อะไรสักอย่างที่เป็นคนละชั่วกับหลักเหตุผลแล้วละก็.....

[โรงพยาบาลทั่วไปมหาวิทยาลัยรัฐโตเกียว เอไอเอะ คาซุ-ฮิโกะ]

“มองเห็นว่าสิ่งนี้เป็นอะไรครับ?”

“.....หมากำลังผสมพันธุ์กัน”

ตอนนี้กำลังรับ “แบบทดสอบบรอร์ชด์” อยู่ ฉันทไม่ค่อย

เชื่อเรื่องการทดสอบทางจิตใจมากนัก เพราะไม่มีทางที่จะเข้าใจหัวใจของมนุษย์ได้ด้วยของแบบนี้ มองว่ามันเป็น “วิทยาศาสตร์ปลอม” ที่ใช้งานปรากฏการณ์บาร์นัม¹ เหมือนกับการตรวจนิสัยด้วยกรุปเลือด มันดูน่าบอจนรู้สึกหงุดหงิดเลย

“นี่ พอได้แล้วมั้ง? ใช้แบบทดสอบบอร์ชต์ไนสตรอช 21 แบบนี้ พวกนายก็น่าจะเห็นว่ามันน่าบอเหมือนกันไม่ใช่หรือ? หรือว่าแผนกจิตวิทยาของมหา'ลัยโตเกียวจะมีสมองในระดับเดียวกับกองทัพเตรียมสงครามที่แบ่งทัพตามกรุปเลือด?”

พอบ่นแบบนี้ คำพูดของฉันทันทีถูกจดบันทึก คงจะสนใจทำให้ฉันทงุดหงิดแล้วสังเกตการตอบสนองอยู่ ฉันทไม่อยากเสียเวลาที่มีค่าให้กับเรื่องไร้สาระอย่างนี้ ตามปกติ ตอนนี้ฉันทคงไปถึงชั้นล่างของตึกเจี้ยนชินจูกุได้แล้ว

ตอนฟังผลการตรวจสอบที่อีกห้อง ฉันทก็รู้สึกอยากจะทำลายจิตแพทย์ขึ้นมาเลย พวกเขาคงจะคาดเดาเรื่องนั้นได้ อธิบัติอิชิฮาระเลยมาเป็นคนบอกผลให้ฟัง ซึ่งก็ดูเจ้าเล่ห์เสียจนฉันทงุดหงิดหนักกว่าเดิม

“โรคยึดติดอย่างรุนแรงนั้นหรือ? พาเจ้าบ้าที่วิเคราะห้อย่างนั้นมาที่นี้เลยดีกว่า ฉันทจะนำทางเข้าไปในตึกเจี้ยนให้เองแล้วจะทำให้ดูว่าเป็นโรคยึดติดหรือเปล่าด้วยตาตัวเองเลย”

¹ Barnum Effect เป็นปรากฏการณ์ทางจิตวิทยาที่คนคนหนึ่ง เชื่อว่าคำบรรยายเกี่ยวกับบุคลิกภาพที่ได้อ่านนั้นตรงกับเจ้าตัวโดยเฉพาะ แม้มันจะถูกเขียน (พูด) ขึ้นให้ตรงกับคนจำนวนมากก็ตาม

“ใจเย็นก่อน พวกหมอเองก็งุนงงเหมือนกัน โรคทางจิตนะมีความเกี่ยวข้องกับสารสื่อประสาทอย่างเซโรโทนินอย่างใหญ่หลวง แต่สมองของคุณกลับไม่มีอะไรผิดปกติเลย แต่ในเวลาเดียวกัน คุณก็มีอาการของโรคยึดติดหรือไม่ก็โรคที่ไม่อาจสงบอารมณ์ได้อยู่”

“ไม่เห็นจะมีต้นเหตุที่บ่งบอกแบบนั้นอยู่เลย เรื่องที่นิสัยเปลี่ยนไปแต่ไม่มีต้นเหตุที่ชัดเจนนะ จะเรียกว่าเป็น ‘การเติบโต’ ก็ได้นะ”

“คุณเติบโตขึ้นนั่นหรือ? ในสายตาของฉัน ดูเหมือนกำลังทำตัวเป็นเด็กมากกว่านะ”

ตาซ้ายของฉันทะตุก นี่เป็นอิชิฮาระเลยให้อภัยได้ ถ้าเป็นคนอื่นคงต๋อยไปแล้ว

“จะเป็นเด็กก็ช่าง ถ้าเป็นเรื่องขี้ด้นเจียน จะกลายเป็นเด็กหรือผู้หญิงก็ยอมทั้งนั้น หนไม่ไหวแล้ว ฉันทจะกลับละ”

“ไม่ได้หรอกครับ”

มีเสียงดังมาจากทางประตู พอหันกลับไปก็เห็นหัวหน้าแผนกธุรการมุคาอิเดินเข้ามาในห้องพร้อมกับอีกคน

“หัวหน้าแผนกมุคาอิ แล้วก็มาริ.....ทำไมถึงมาที่นี่?”

มาริร้องให้พลางวิ่งเข้ามาหาฉันท เธอตอบแก้มฉันทก่อนจะตะโกนใส่

“ทำไมคะ ทำไมถึงไม่เชื่อใจพวกเราให้มากกว่านี้!”

ไม่เข้าใจเลยว่าเธอพูดอะไรอยู่ ฉันทหันหน้าไปทางหัวหน้า

แผนกมูคาอิ เขาผุดขึ้นมาอย่างนุ่มนวล ไม่ใช่แค่เป็นคนที่มีอายุมากกว่าฉัน แต่ยังเป็นเสาหลักด้านการบริหารของดันเจี้ยนบัสเตอร์ด้วย ในหน่วยเบื้องหลังอย่างแผนกทรัพยากรมนุษย์และแผนกโฆษณา มีคนที่เข้ามาทำงานด้วยเส้นสายของเขาอยู่มาก ฉันเลยไม่อาจผิตมารยาทกับเขาได้

“คุณเอโซอะ คุณที่เป็นนักปริกษารูทิจน่าจะเข้าใจได้นะครับ ประธานบริษัทนั้นมักจะไม่ทำงานแบบเดียวกับพนักงาน การมอบหมายงานให้พนักงานโดยให้ความเชื่อใจกัน เป็นงานของผู้บริหารถูกไหมครับ?”

“ผมเข้าใจได้อยู่หรอก แต่นั่นเป็นกรณีของบริษัทใหญ่ที่มีการแบ่งงานกันในองค์กรได้อย่างชัดเจน ในธุรกิจขนาดกลางและเล็ก ผู้บริหารก็ต้องเป็นหนึ่งในคนทำงานด้วย ธุรกิจใหญ่ในญี่ปุ่น ตอนที่เพิ่งก่อตั้ง แม้แต่ผู้บริหารก็มักต้องลงมือด้วยตัวเอง”

“นั่นเป็นเรื่องของขนาดครับ ในโลกนี้เมืองคักรนักผจญภัยไหนที่มีนักผจญภัยมากกว่า 40 คน มีตึกประจำบริษัทขนาดหลายร้อยตารางเมตรและมีที่พักอยู่ในบริษัท แถมมีผลกำไรวันละเป็นร้อยล้านด้วย? ใน ‘วงการนักผจญภัย’ บริษัทเราเป็นระดับผู้นำโลกไม่ผิดแน่ นักผจญภัยที่อยู่แรงค์เดียวกับคุณก็มีถึง 5 คนด้วยนะ? น่าจะถึงเวลามาคิดเรื่อง ‘งานของประธาน’ ได้แล้วไม่ใช่หรือครับ?”

“ดันเจี้ยนมีส่วนที่ยังไม่รู้อยู่อีกมาก จะมาเลิกเป็นนักผจญภัยเอาตอนนี้ไม่ได้หรอกครับ ผมมีความรับผิดชอบเรื่องที่

ทำให้ดันเจี้ยนซิสเต็มเริ่มทำงานขึ้นมา มีคนจำนวนมากต้องตาย เพราะผม ดังนั้นผมต้องคลี่คลายเรื่องดันเจี้ยนให้ได้ด้วยมือตัวเอง”

“.....เป็นเรื่องนั้นจริง ๆ ด้วยสินะครับ”

หัวหน้าแผนกมูคาอิพยักหน้าหลายครั้ง แล้วพูดพิมพ์ ออกมา

[ดันเจี้ยนบัสเตอร์ หัวหน้าแผนกธุรการ มูคาอิ จุนเปย์]
ฉันทำงานในธนาคารมา 20 กว่าปี และเคยทำงานในร้านที่มีหลายสาขามาก่อน เคยพบกับผู้บริหารมาเป็นจำนวนมาก ในสายตาของฉัน รู้สึกเสียดายที่ “ผู้บริหาร” อย่างเอโซเอะ คาซุฮิโกะไม่ใช่ผู้บริหารที่เก่งกาจ แต่นั่นเป็นการตีค่าจากด้านการวางต้นทุน การหาผลกำไร และความเป็นผู้บริหารองค์กร แต่หากมองในฐานะนักผจญภัยดันเจี้ยนและหัวหน้าผู้นำของเหล่า นักผจญภัย เขาเป็นอัจฉริยะที่หาได้ยาก ถึงกับมีคนทีหลงใหลในตัวเอโซเอะ คาซุฮิโกะและอยากจะพิชิตดันเจี้ยนพร้อมกับเขาเลยทีเดียว เสน่ห์ของเขาไม่ได้อยู่ในด้านนิสัย แต่คือความเป็นผู้นำซึ่งจะนำหน้าเหนือใครอยู่ตลอดเวลา

แต่นั่นก็เป็นดาบสองคม ฉันเคยเห็นเพื่อนร่วมงานที่ต้องทุกข์ทรมานและป่วยทางจิตเพราะรู้สึกกับผิดชอบต่อทั้งทางธนาคาร และลูกค้ามาหลายคนแล้ว ความรู้สึกกับผิดชอบของเอโซเอะ คาซุฮิโกะนั้น ไม่ใช่ความรับผิดชอบในฐานะผู้บริหาร แต่เป็น

“ความรับผิดชอบในฐานะนักผจญภัย” ที่ต้องพิชิตต้นเจี้ยนให้ได้ด้วยตัวเอง ฉันรู้สึกว่ามันอันตรายมาตั้งแต่ตอนก่อนหน้านี้อแล้ว

“คุณเอโซอะเป็นนักผจญภัยครับ คนที่จะนำทางเหล่านักผจญภัยคนอื่น ๆ ได้ก็คงมีแต่นักผจญภัยที่ล่องหน้าไปไกลกว่าใคร เพราะฉะนั้นผมจึงไม่คิดจะปฏิเสธเรื่องที่คุณเข้าไปในต้นเจี้ยนเพื่อจะต่อสู้กับสัตว์ประหลาดและพิชิตต้นเจี้ยนด้วยตัวเอง แต่นั่นก็เป็นเพราะจำเป็นในฐานะประธานของต้นเจี้ยนบัสเตอร์ส ไม่ใช่เรื่องที่ควรทำด้วยความรู้สึกผิดในใจที่ว่า ‘ต้นทำให้ต้นเจี้ยนเริ่มทำงาน’ เรื่องมันก็มาถึงขนาดนี้แล้ว ขอพูดตามตรงเลยนะครับ เรื่องที่ว่าใครเป็นคนทำให้ต้นเจี้ยนซิสเต็มทำงานนะ ไม่ใช่เรื่องสำคัญอีกแล้ว มันได้ผ่านช่วงเวลาแบบนั้นไปแล้ว เรื่อง ‘จะแก้ไขด้วยตัวเอง’ เป็นแค่ความรู้สึกของคุณเท่านั้น”

หน้าที่ของผู้บริหารธุรกิจมีอยู่สองอย่าง นั่นคือ “การรวบรวม” และ “การชี้นำ” ผู้บริหารที่เป็นพนักงานเงินเดือนจะเก่งเรื่องการรวบรวม แต่ไม่เก่งเรื่องการชี้นำ ถ้าเป็นตอนที่ธุรกิจราบรื่นก็ไม่มีปัญหา แต่องค์กรแบบนั้นมักจะอ่อนแอในตอนที่ตกที่นั่งลำบาก เพราะฉะนั้นผมเลยทำหน้าที่ด้าน “การรวบรวม” ในต้นเจี้ยนบัสเตอร์ส ส่วนเอโซอะ คาซุฮิโกะเป็นผู้รับผิดชอบด้าน “การชี้นำ” ผมไม่คิดจะบอกให้เขาทำตัวให้สมกับเป็นประธานในฉากหลัง แต่อยากจะบอกให้ “ชี้นำในฐานะงานของประธาน” ถ้าเป็นเขาก็คงเข้าใจในเรื่องนั้น

“.....มาริ ฉันดูร้อนใจถึงขนาดนั้นเลยหรือ?”

“อืม.....ดูร้อนใจจนทางนี้ปวดใจเลย”

“คุณเอไออะะ ไปเที่ยวกันอีกสักหน่อยเถอะครับ”

ดูเหมือนว่าเขาจะเข้าใจนะ

[อธิบดีกรมการบริหารนักผจญภัยดันเจี้ยน อิชิฮาระ ยูคิอะะ]

เขาออกจากโรงพยาบาลเพื่อคอยดูอาการที่ดันเจี้ยน- บัสเตอร์ ถ้าเป็นตามปกติก็อยากจับตาอาการต่ออีกสักหน่อย แต่เป็นไปไม่ได้ที่จะบังคับให้นักผจญภัยแรงค์ B กักตัวอยู่ในโรงพยาบาล ถ้าฝืนทำก็ต้องใช้เครื่องมือพันนาการของดันเจี้ยน ซึ่งก็จะได้ผลตรงกันข้าม

ต้องกำหนดให้เรื่องราวนี้เป็นข้อมูลลับสุดยอด ถ้าคนแรงค์ B มีจิตใจไม่ปกติ จะทำให้สังคมเกิดความวิตกกังวล และก็มีเหตุผลอีกอย่างหนึ่งด้วย แต่ฉันไม่ได้บอกเขาเรื่องนี้

“ทั้งที่ร่างกายภายนอกไม่มีอะไรผิดปกติ แต่กลับมีอาการป่วยทางจิตใจ มีแต่ต้องตั้งทฤษฎีว่าเป็นผลกระทบของ ‘เซลล์เสริมความแข็งแกร่ง’.....สินะ น่าลำบากใจชะมัด ถ้าหากไม่มีเวลาจำกัดจากเรื่องมอนสเตอร์สแตมพิดก็จะรีบประกาศออกไปทันทีแล้วปิดดันเจี้ยน จากนั้นก็จะตรวจสอบนักผจญภัยทุกคนเลย.....”

มันเป็นแค่การรับมือกับอาการป่วยเท่านั้น แต่อาจต้องส่งจิตแพทย์ลงไปประจำในดันเจี้ยนต่างๆ เพื่อดูแลเหล่า “ผู้พิชิต

(บัสเตอร์ส)” ด้วย เวลาหลายชั่วโมงบนพื้นโลกจะเท่ากับเวลา
กว่าหนึ่งเดือนในดันเจี้ยน การเข้าไปในดันเจี้ยนไม่หยุดคือเรื่อง
อันตราย ถ้าทำได้ก็อยากจะกำจัดเวลาในการเข้าไปเป็นเวลาหนึ่ง
ชั่วโมงของพื้นโลก

แต่การพิชิตดันเจี้ยนนั้นต่างจากการขุดหินเวทมนตร์ การ
พิชิตดันเจี้ยนจำเป็นต้องเข้าไปข้างในดันเจี้ยนติดต่อกันหลายครั้ง
ยังมีตัวอย่างอยู่น้อย แต่ดูจากข้อมูลของญี่ปุ่นและ EU แล้ว
ดันเจี้ยนนั้นยิ่งมีแรงค์สูงก็จะมีควมลึกมากขึ้น ไม่อาจจินตนาการ
ได้เลยว่าแรงค์ A และ S นั้นจะมีควมลึกเพียงใด

“ยังไม่แน่ชัด แต่ตอนนี้ สมาชิกคนอื่นของบัสเตอร์สยัง
ไม่มีความเปลี่ยนแปลงอย่างนั้น ต่อให้มีสาเหตุมาจากเซลล์เสริม
ความแข็งแกร่ง ถึงจะเป็นการเพิ่มแรงกดดัน แต่ก็ต้องคอยจับตา
ดูอาการของนักผจญภัยคนอื่นด้วย”

ดันเจี้ยนบัสเตอร์สเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับญี่ปุ่นและโลก
และเสาหลักของบัสเตอร์สก็คือเอโซอะ คาซุฮิโกะ ผู้ชายวัยกลาง
คนธรรมดาที่ไม่ใช่อัจฉริยะอย่างชิซึโด้ อากิระ เขาใช้สติปัญญา
และความพยายามเป็นอาวุธในการสู้กับดันเจี้ยน ผ่านหลังของ
เขานั้นสร้างความหวังให้แก่ นักผจญภัยคนอื่นๆ ถ้าหากเอโซอะ
คาซุฮิโกะตาย นักผจญภัยจำนวนมากจะเสียแสงนำทาง และ
มนุษยชาติก็อาจจะเข้าใกล้ความล่มสลายมากขึ้นไปอีก

“เราจำเป็นต้องเปลี่ยนบรรยากาศบ้าง แล้วก็มีคำขอร้อง
เข้ามาแบบได้จังหวะพอดีเลย.....”

ตอนได้ยินเรื่องคำขอร้องนี้ เขาจะตอบสนองยังไงกันนะ
ฉันคิดอย่างนั้นแล้วหัวเราะเบา ๆ

[เอโซเอะ คาซุฮิโกะ]

“หา?”

ตอนที่ได้ยินเรื่องนั้นในโรงอาหาร ฉันหน่วยใจจนเผลอสั่งเสียงร้องออกไป รู้สึกเบื่ออาหารที่ไม่อร่อยของโรงพยาบาล ก็เลยขอให้ชิโอริ (แม่ของมาริ) ทำ “ซาบู่ซาบู่” มาให้ ฉันชอบเนื้อหมู เลยเตรียมสันคอกหมูกับชีโครงมาเป็นกิโกรัมแล้วกินกับซอสงาของชิโอริ นอกจากทีมแรงค์ B อย่างอาทิสระกับมุทสึโอะและริงโกะแล้ว ฉันยังอัญเชิญพวก **Legend Rare** ออกมาด้วย นอกจากนั้นก็ยังมีมาริกับชินโก ทั้งสองคนคืบหน้าไปถึงไหนแล้ว เอาไว้ถามทีหลังดีกว่า

“มีการติดต่อเข้ามาในระหว่างที่ลูกพี่เข้าโรงพยาบาลนะ มาเอซิมะ ยูโกะกับมิเนโนะ อายุมีจาก TNG47 (Tonegawa 47) เป็นแฟนคลับของลูกพี่ เลยขอให้ไปออกรายการเดินสัมภาษณ์ในเอโดะกาวะด้วยกัน”

“.....ทำไมถึงมาเป็นแฟนคลับตาลุงอย่างฉัน? เป็นเด็กสาววัยน่ารักไม่ใช่หรื ไปคบกับหนุ่มหล่อวัยเดียวกันน่าจะดีกว่านะ มาริคิดอย่างนั้นไหม?”

“อืม.....น่าจะไม่ค่อยสนใจเรื่องอายุกันมากนักรอกนะ คนที่กำลังพยายามอยู่ คนที่น่านับถือ และคนที่ชื่อตรงกลับมี

ความอบอุ่นจะเนื้อหอมนะ”

“เห็นว้างนั้นแหละ ชินโกก็พยายามเข้าละ”

พอฉันหยอกล้อ ชินโกก็พยักหน้าอย่างจริงจัง ไม่เลวเลย ที่เดียว ถ้ายืมเงินๆ มาริก็คงไม่เชื่อใจ ในเมื่อสารภาพว่าหลงรัก อยู่ ที่เหลือก็มีแต่ต้องพุ่งตรงไปเท่านั้น

“คงเป็นการหลงในภาพลักษณ์ของฉัน เจอกันจริงก็คง ทำให้ผิดหวัง”

“ตายจริง ท่านคาซึโกะนี่พิเศษสุดเลยนะคะ ในฐานะ ผู้หญิงจะรับรองให้เองคะ ทั้งสองคนนั้นต้องหลงหัวปักหัวปำแน่”

อาคาเนะที่นั่งอยู่ข้างๆ พุดแบบนั้นแล้วยื่นจานมาให้ คินนี้ ฉันตั้งใจจะพาเธอขึ้นเตียง คงต้องขอโทษเรื่องที่ดันเจียนชินจุ คุไว้ด้วย

“คุณไอเอะ จะเอาอย่างไรล่ะ? ถ้ารับงานก็อยากให้ถ่ายรูปกับขอลายเซ็นมาให้ด้วย แล้วก็อยากขอให้มาเป็นแขกของ บุรตันบัลในคอมิกไลฟ์ ออกโคโทเบอร์เฟสที่จะจัดในเดือนตุลาคม ที่นาโกย่าด้วย”

“นั่นมันรสนิยมของมุจิจิเท่านั้นไม่ใช่เหรอ!”

อากิระตบมุกกราวกับนัดกันไว้ ฉันเลยอดหัวเราะไม่ได้ จำเป็นต้องมีความสมดุลงจริงๆ นั่นแหละ ยิ่งไปกว่านี้ไม่มีทางหันหลังหนีจากดันเจียน ไม่ว่าทำอย่างไรก็ต้องโค่นดันเจียนให้ได้ แต่แค่ การเตรียมใจอย่างเดียวยังไม่พอ แม้แต่ตัวฉันเองก็มีเรื่องที่ไม่อาจทนได้อยู่ ดังนั้นก็เลยเที่ยวเล่นอย่างเต็มที่ แล้วค่อยลงไปสู่อย่าง

สุดกำลัง ที่ผ่านมามีแบบนั้นตลอด แต่หลังจากนี้ไปคงต้องพยายามผ่อนคลายให้มากขึ้น

“ช่วยเปลี่ยนบรรยากาศได้สินะ.....ฉันไปบอกทีว่าจะรับงานให้ แล้วก็มุทิสโอะ จะช่วยขอร้องให้ก็ได้ แต่ค่าจ้างในการออกงานนะ ดันบัสไม่ออกให้หรอคะ?”

พอเห็นมุทิสโอะห่อไหล่ลง ทุกคนก็ส่งเสียงหัวเราะ

[โตเกียวทีวี โอซูกะ ฟูมิกะ]

เมื่อหลายวันก่อน แผนงานที่ถูกพิจารณามาตั้งแต่ก่อนหน้านี้นี้แล้วได้รับอนุญาต ดูเหมือนว่าทางสถานีเองก็จะประหลาดใจเหมือนกัน ผังรายการถูกปรับแก้ยกใหญ่อย่างกะทันหัน หาได้ยากเอามากๆ ที่โตเกียวทีวีจะเปลี่ยนแปลงผังของรายการ แปลว่าพวกเขาคงจะคาดหวังกับรายการนี้ถึงเพียงนั้นเลยทีเดียว เพราะว่าตอนถ่ายทดสอบช่วงปีใหม่นั้น มีอัตราการรับชมถึง 40 กว่าเปอร์เซ็นต์เลยทีเดียว.....

“สวัสดีค่ะ ทุกท่าน เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วถึงห้าเดือน นับตั้งแต่ตอนรายการพิเศษช่วงวันปีใหม่ และผ่านมาได้สิบเดือน แล้วนับจากช่วงที่มีดินเจี้ยนปรากฏขึ้นในปลายเดือนกรกฎาคมปีที่แล้ว.....นอกจากความวุ่นวายในโลกยังไม่สงบลง มันกลับจะยิ่งขยายตัวขึ้นกว่าเดิม ญี่ปุ่น โลก และมนุษยชาติจะเป็นอย่างไร คินนี่ ท่านผู้นี้ได้มาเยือนรายการหลังจากที่ไม่ได้มาถึงห้าเดือนแล้ว ประธานของดันเจี้ยนบัสเตอร์ส คุณเอโซเอะ คาซุฮิโกะค่ะ”

ไม่ได้เจอกันมานานห้าเดือน เขามีบรรยากาศเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย สวมชุดสูทชั้นดีเหมือนกับเมื่อห้าเดือนก่อน ดูผ่านๆ แล้วเหมือนกับที่ปรึกษารัฐกิจหรือผู้บริหาร ยังมีบรรยากาศเฉพาะตัวที่เกิดจากท่วงท่าราวกับเป็นนักธุรกิจที่ทรงปัญญา ผสมกับท่าทางป่าเถื่อนแบบนักผจญภัยเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง แต่ก็เหมือนจะมีความป่าเถื่อนเพิ่มขึ้นเล็กน้อย

“พอมองย้อนกลับไปในช่วงห้าเดือนที่ผ่านมา คงจะสามารถบรรยายได้ว่า มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วมหาศาลทีเดียวนะคะ ในญี่ปุ่นดันเจี้ยนสี่แห่งที่ซัปโปโร โยโกฮามะ คานาซาวะ และฟุนาบาชิได้ถูกพิชิตไปแล้ว ยืนยันได้แล้วว่าดันเจี้ยนสามารถถูกพิชิตได้ ซึ่งก็ถือว่าเป็นข่าวดีสำหรับมนุษยชาติ แต่ในขณะเดียวกัน มันก็แสดงความเป็นไปได้ว่าจะเกิด ‘มอนสเตอร์สแตมพิด’ ที่สัตว์ประหลาดในดันเจี้ยนจะหลั่งไหลออกมาบนพื้นโลกด้วย”

มีเสียงลือกันว่ามันจะเกิดขึ้นในอีกสัปดาห์ให้หลัง แต่รัฐบาลก็ไม่ได้ทั้งยอมรับหรือปฏิเสธ หรือก็คือว่า รู้อยู่แล้วแต่ไม่ยอมบอก เพราะหากประกาศออกไป โลกก็จะเกิดความตื่นตระหนกอย่างใหญ่หลวง นอกจากพวกนักข่าวอิสระจำนวนหนึ่งแล้ว พวกสื่อมวลชนต่างก็ตกลงกันอย่างเจี๊ยบๆ ว่าจะไม่พูดถึงช่วงเวลานั้นทั้งญี่ปุ่น กาเมริกา EU และคอมมิวนิสต์มหาเอเชีย ร่วมมือกันตั้งให้มันเป็นความลับสุดยอด การถ่ายทอดความจริงเป็นหน้าที่ของนักข่าว แต่เหล่าผู้นำของประเทศต่างๆ ได้พูดถึง “ความ

รับผิดชอบในตอนที่ย้ายทอดเรื่องราวออกไป” ถ้าหากประกาศผ่านทางข่าว คงต้องถูกเรียกร้องหาความรับผิดชอบที่เกิดความวุ่นวายทั้งหมดขึ้น สถานีโทรทัศน์ได้ล่มสลายแน่

“ถ้าหากสามารถจัดการต้นเจี้ยนได้ ที่เหลือก็คือให้เหล่านักผจญภัยออกทำงานบดขยี้ไปที่ละแห่ง ใน EU มีการก่อตั้งกองทัพนัสดันเจี้ยนครุเซเดอร์ส ดังนั้นคงจะดำเนินการกำจัดต้นเจี้ยนได้อย่างราบรื่น แต่ตอนที่กำลังคาดหวังกันเช่นนั้น ปรากฏการณ์ต้นเจี้ยนซึ่งควรจะเกิดขึ้นในทุกๆ สามสิบหกวัน กลับมีการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว กลายเป็นว่ามีต้นเจี้ยนเกิดขึ้นทั่วโลกในทุกยี่สิบสี่ชั่วโมงเลยทีเดียวทีเดียวกะ ในปัจจุบันนี้ ปรากฏการณ์นี้ได้สงบลงแล้ว แต่จำนวนต้นเจี้ยนก็มีถึงมากกว่าหกร้อยแห่ง และมีความเป็นไปได้ว่าจะมีต้นเจี้ยนที่ยังไม่ถูกค้นพบอยู่อีก ตอนที่เริ่มจะมีความหวัง มนุษยชาติกลับต้องสิ้นหวังกันอีกแล้วนะคะ”

ฉันทเหลือบตาไปทางเอโซอะะ ใบหน้าของเขายังคงเรียบเฉย ภายในหัวใจจะรู้สึกยังไงอยู่นะ กำลังมองย้อนกลับไปในช่วงห้าเดือนที่ผ่านมาอยู่หรือเปล่า

“นอกจากนี้ยังมีเหตุร้ายเกิดขึ้นมาอีกกะ เกิดการปฏิวัติขึ้นที่สาธารณรัฐเวนิสเอร่า คนที่เรียกตัวเองว่าโจกเกอร์ได้ประกาศมาว่า มอนสเตอร์สแตมพิดจะเกิดขึ้นในอีกสิบปีให้หลัง และตัวเองก็กำลังพยายามจะทำให้มันเกิดขึ้นด้วย จากนั้นก็ยื่นคำเรียกร้องว่า ถ้าหากอยากรอดก็ต้องจ่ายเงินให้ การข่มขู่ที่ใช้มนุษยชาติทุกคนเป็นตัวประกันนั้น ถูกทั่วโลกกล่าวประณามอย่าง

รุนแรง เวนิสเอร์ว่าประกาศว่าจะถอนตัวออกจากสหประชาชาติ แต่คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติได้กำหนดให้มีการประชุมปลดข้อออก ในการประชุมสหประชาชาติครั้งต่อไป คาดว่าจะการตกลงกันว่าจะปลดเวนิสเอร์ออกค่ะ อีกด้านหนึ่งประเทศส่วนหนึ่งอย่างราชอาณาจักรโรมาเนียได้ประกาศว่าจะสนับสนุนโจ๊กเกอร์ และแสดงความต้องการจะถอนตัวออกจากสหประชาชาติร่วมกับเวนิสเอร์ด้วย พอเจอเรื่องมอนสเตอร์สแตมพิตกับเรื่องในโลกกำลังจะแตกแยกออกจากกัน พวกเราควรทำเช่นไรคืนนี้เราจะมาฟังเรื่องต่างๆ จากคุณเอโซอะที่เป็นนักผจญภัยดันเจี้ยนและมีความเกี่ยวข้องกับแผนการรับมือดันเจี้ยนของรัฐบาลอย่างลึกซึ้งกันนะคะ”

[โตเกียวทีวี เอโซอะ คาซุฮิโกะ]

ที่ผ่านมาฉันไม่ค่อยได้ออกทีวี แต่เพราะถูกหัวหน้าแผนกมุกาอิก่ล่อม เลยคิดว่าควรจะต้องไปออกสื่อสักหน่อย สัปดาห์หน้า TNG47 จะมาเยือนบริษัทต้นบัส ให้เข้าไปใน “อะบิส” ไม่ได้แน่ แต่นี่ก็เป็นโอกาสดี ฉันตั้งใจจะนำทางพวกเธอภายใน “เมืองซิทิโบเนะ เขตเอโดะกาเวะ” ถึงจะเป็นเกาะแยกกลางแผ่นดินที่ต้องเดินจากสถานที่ใกล้ที่สุด 30 นาที แต่ก็มีร้านดังอยู่มากเกินคาด

“สุดท้ายนี้อยากจะถามว่า หลังจากนี้ญี่ปุ่นจะเป็นเช่นไรคะ ในเดือนมิถุนายนมีการกำหนดให้เลือกตั้งสภาพร้อมกันทั้ง

สภาผู้แทนราษฎรและราชมนตรีสภา (วุฒิสภา) เรื่องนโยบาย ดันเจี้ยนกำลังกลายเป็นจุดแข่งขันกันอย่างดุเดือดทีเดียวค่ะ พรรคอนุรักษนิยมที่เป็นฝ่ายรัฐบาลได้แถลงนโยบายแก้ไขรัฐธรรมนูญ เพื่อเสริมสร้างความแข็งแกร่งของกองกำลังป้องกันตัวเอง ก่อตั้งกระทรวงดันเจี้ยน และลงมือพิชิตดันเจี้ยนทั้งหมด ส่วนพรรคคอมินที่ให้ความร่วมมือด้วย แม้จะมีความกังวลเรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญ แต่ก็มีการกำหนดเงื่อนไขว่าจะร่วมมือจนถึงตอนพิชิตดันเจี้ยนทั้งหมดได้เท่านั้น จึงทำให้เห็นพ้องต้องกันได้”

จริง ๆ ไม่อยากพูดเรื่องการเมืองมากนักเพราะจุดยืนของฉัน แต่การเลือกสภาพร้อมกันครั้งนี้ถูกโลกจับตามองอยู่ ถ้าหากฝ่ายรัฐบาลแพ้การเลือกตั้ง แผนการรับมือดันเจี้ยนของประเทศต่าง ๆ ก็ต้องวุ่นวายขึ้นอย่างมหาศาล

“อีกด้านหนึ่ง พรรครัฐธรรมนูญประชาธิปไตยที่เป็นฝ่ายค้านที่ใหญ่สุด แม้จะเห็นด้วยเรื่องการพิชิตดันเจี้ยน แต่ก็ได้ประกาศ ‘คัดค้านการเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญของนายกอุราเบะ’ และเรียกร้องให้พรรคฝ่ายค้านมาร่วมมือกันอยู่ แต่พรรคประชาธิปไตยประชาชนที่แยกตัวออกมาจากพรรคเดียวกันก่อนหน้านี้ แสดงความเห็นด้วยการแก้รัฐธรรมนูญ และพยายามเรียกความเห็นพ้องจากในพรรคอยู่ค่ะ ส่วนพรรครัฐธรรมนูญประชาชนเมืองและพรรคสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ต่างแสดงความคัดค้านเรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญ”

มีป้ายข้อมูลไหล่ออกมา พรรคที่เห็นด้วยกับการแก้ไข

รัฐธรรมนูญมี “พรรคอนุรักษนิยม” “พรรคโคมิน (โดยมีเงื่อนไข)” “พรรคปฏิรูปญี่ปุ่น” “พรรคประชาธิปไตยประชาชน (เป็นการไหลตามน้ำ)” ส่วนพรรคที่คัดค้านคือ “พรรครัฐธรรมนูญประชาธิปไตย” “พรรครัฐธรรมนูญประชาชนเมือง” “พรรคสังคมนิยมคอมมิวนิสต์” แต่เรื่องนโยบายรับมือต้นเจี้ยนนั้นมีความวุ่นวายอยู่ไม่น้อย

“ตัวผมนั้นมีความเกี่ยวข้องกับกรมนักผจญภัยของกระทรวงกลาโหมอยู่ เลย์รู้เรื่องนโยบายของพรรคฝ่ายขวารัฐบาล พวกเขามีแนวทางให้ EU ประเทศคอมมิวนิสต์มหาเอเชีย ASEAN และถ้าเป็นไปได้ก็อเมริกาด้วย มาร่วมมือกันขยับต้นเจี้ยนทุกแห่งในโลกไม่ให้เหลือ เพราะอย่างนั้นก็เลยเน้นเรื่องการแบ่งปันข้อมูลและการฝึกฝนนักผจญภัย เสริมสร้างกองกำลังป้องกันตัวเองเผื่อในยามที่เกิดอะไรขึ้น การแก้ไขรัฐธรรมนูญก็เป็นหนึ่งในนั้นครับ ถ้าหากเกิดมอนสเตอร์สแตมพิดขึ้น ก็ไม่อาจใช้วิธีการบออย่างที่ผ่านมาได้ เพราะว่าสัตว์ประหลาดไม่สนเรื่องเขตแดนประเทศ สำหรับสัตว์ประหลาดแล้ว มนุษย์ทุกคนเป็นศัตรูครับ คงจำเป็นต้องประสานงานด้านการรบกับกองทัพของประเทศอื่น เลยเข้าใจได้ว่าต้องมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญเอาไว้เพื่อการนั้น ที่ผมไม่ค่อยเข้าใจก็คือ นโยบายของพรรคฝ่ายค้านครับ”

แผ่นป้ายที่ใช้บอกข้อมูลถูกสลับเปลี่ยน เป็นการรวบรวมความเห็นเรื่อง “การพิชิตต้นเจี้ยน” “นโยบายนักผจญภัย” “การรับมือมอนสเตอร์สแตมพิด” “การรับมือโจ๊กเกอร์” ของแต่ละ

พรรคเอาไว้ แม้ของทางพรรคฝ่ายค้านที่ถูกแสดงว่า “ไม่ขอกล่าวถึง” จะสะดุดตา แต่ที่ไม่อาจเข้าใจได้มากกว่านั้นก็คือ เรื่องแผนการรับมือโจ๊กเกอร์ของพรรคสังคมนิยมคอมมิวนิสต์

“พรรคสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ยกนโยบายรับมือโจ๊กเกอร์ว่า ‘สามารถคลี่คลายด้วยการเจรจา’ แต่พวกเขาคิดจะทำอย่างนั้นแบบไหนอย่างไรกันล่ะครับ?”

“เหมือนกับเรื่องที่เราไปเจรจากับอาณาจักรโสมใหญ่เพื่อช่วยเหลือผู้ที่ถูกลักพาตัว พวกเขาบอกว่า ควรจะเจรจากับทางเวนิสเอวราเพื่อหาทางคลี่คลายสถานการณ์ค่ะ”

ฉันทเพลอหัวเราะะ จึงกระแอมบอกว่า “ขออภัย” แล้วป็นหน้าให้กลับไปตามเดิม

“คิดว่าเรื่องนั้นต้องใช้เวลาานเท่าไรกันล่ะครับ? อีกฝ่ายตั้งใจवाद้างมนุษยชาตินะครับ? ต้องการจะซื้อเวลาเพื่อก่อให้เกิดมอนสเตอร์สแตมพิดขึ้น เหมือนกับที่อาณาจักรโสมใหญ่ซื้อเวลาในการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์”

“คุณเอโซอะะคิดว่า ไม่มีทางเจรจากับโจ๊กเกอร์ได้เลยหรือคะ?”

“ไม่ได้แน่นอนครับ เดิมทีแล้ว ตรงส่วนที่การเจรจาจะสามารถคลี่คลายได้ ก็เป็นเพียงแค่ส่วน ‘วิธีการ’ เท่านั้น ‘อนาคตที่มุ่งหมายอยู่’ ไม่อาจคลี่คลายด้วยการเจรจาได้ เพราะว่ามันเป็น ‘ความชอบธรรม’ สำหรับคนคนนั้นเอง โจ๊กเกอร์มองว่าตัวเองมีความชอบธรรม แต่ความชอบธรรมนั้น สำหรับพวกเราแล้ว.....

อย่างน้อยที่สุดสำหรับผม มันไม่ใช่สิ่งที่จะยอมรับกันได้ มนุษย์มี
อุดมคติ มีความชอบธรรม มีความชั่วช้าของตัวเองอยู่ ถ้ามีความ
คล้ายคลึงกันก็อาจประนีประนอมได้ แต่ระหว่างผมกับโจ๊กเกอร์
ไม่มีวันประนีประนอมได้เด็ดขาด”

“ถ้าอย่างนั้น คุณเอโซเอะคิดว่าควรจะมีโจ๊กเกอร์
ยังงี้ดีคะ?”

“รัฐบาลแต่ละประเทศควรจะคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจ
ผ่านทางสหประชาชาติ แต่แค่นั้นยังไม่อาจคลี่คลายได้ ศัตรูไม่ใช่
ประเทศ แต่เป็นตัวผู้ก่อการร้ายอย่างโจ๊กเกอร์ และผู้ก่อการร้าย
คนนั้นก็มิพลงที่เหนือมนุษย์อยู่ด้วย คนที่จะหยุดโจ๊กเกอร์ได้
มีเพียงนักผจญภัยที่มีพลังเหนือกว่าเท่านั้น”

“ที่บอกว่าจะหยุดนี่คือ.....”

ฉันไม่ได้ตอบคำถามของคุณโอซูกะ เพราะว่ามันไม่ใช่
คำพูดที่ควรจะถูกพูดผ่านทางทีวี

[ทีวีฟูจิ รายการสัมภาษณ์เมืองของคุณโดย TNG47]

“เอาละ มาถึงแล้วค่า! ที่นี่คือเมืองชิชิโบเนะ เขต
เอโดะกาว่า กรุงโตเกียว ชิชิโบเนะนี่คือที่ไหนกันน้ำ? คนที่คิด
แบบนั้นลองให้ไปค้นทางเน็ตดูนะค่า มันเป็นเกาะแยกในแผ่นดิน
ที่อยู่ห่างไกลจากทุกสถานี่ มีคนมากมายไม่เคยมาเยือนเลย
ตลอดชีวิต เป็น ‘ดินแดนที่ห่างไกล’ จริงๆ เลยค่า! นี่ละค่า เมือง
ชิชิโบเนะ”

(.....นี่พวกเรากำลังหาเรื่องชาวเมืองซีซีโบเนะอยู่หรือ
ไ้?)

ฉันมองเด็กสาวสองคนร้องวีดว้ายอยู่หน้ากล้อง เก็บ
ความรู้สึกที่อยากเข้าไปทูปหัวพวกเธอไว้ในใจแล้วผุดยิ้ม

“ยินดีต้อนรับสู่ดินเจียนบัสเตอร์ส”

“กรี๊ด! คุณเอโซอะตัวจริง! เข้มสุด ๆ!”

เดียวลี อยู่มาตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว เอาเถอะ ฉันเคยได้ยินชื่อ
TNG47 มาก่อน แต่ไม่รู้จักสมาชิกเลยสักคน เห็นว่าสองคนนี้
มาเอซิมะ ยูโกะและมิเนโนะ आयुมิ มีอายุ 19 ปีทั้งสองคน แต่
รูปร่างหน้าตาเหมือนเด็กมัธยมปลาย

(หน้าตาน่ารักดี แต่ทั้งรูปร่าง นิสัย และมันสมองนี่ มารี
เหนือกว่าสามเท่า ดีจริง ๆ ที่ไม่ให้เธอมาอยู่ตรงนี้ด้วย ถ้าไปยืน
เรียงกันจะมีสง่าราศีต่างกันแบบสุดขีด จนกลายเป็น “การประหาร
ทางสาธารณะ” แน่ ๆ.....)

ด้านในบริษัทบัสเตอร์สถูกถ่ายทำเป็นครั้งแรก ได้มีการ
ตรวจสอบประวัติของตากล้องและสตาฟฟายการมาไว้แล้ว ฉันเริ่ม
อธิบายตั้งแต่ตอนที่เดินผ่านประตูเข้าไป

“ตึกนี้มีกำแพงสูงรายล้อมทั้งสี่ทิศและติดตั้งกล้องวงจรปิด
ไว้ไม่ให้มีจุดบอด ในตึกมี Rare Card จากดินเจียนอยู่เป็น
จำนวนมาก เลยต้องป้องกันการขโมย ขออภัย แต่ต้องขอตรวจ
สอร่างกายของทุกท่านด้วยครับ”

ต้องตรวจสอบอย่างเข้มงวดว่าไม่มีพวกเครื่องดักฟังติด

อยู่ แม่บ้านกับพนักงานพิเศษถูก “ใบสัญญา” ผูกมัดไว้ทำให้ไม่มีปัญหา แต่พวกนี้เพิ่งเคยพบหน้ากัน ไม่สามารถประมาทจนถึงขั้นเชื่อใจพวกเขาได้

“ฉันจะเป็นคนตรวจสอบทั้งสองคนเอง สบายใจได้เลย นี่เป็นแค่เครื่องตรวจสอบโลหะ ขอโทษที่ทำให้ยุ่งยากนะ~ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อจะป้องกันการก่อการร้าย กรุณาให้ความร่วมมือด้วย”

อามาเนะกวักมือเรียกทั้งสองคนที่มีท่าทีลังเลให้เข้าไปหา แล้วใช้เครื่องตรวจโลหะในการตรวจค้นตัว รวมถึงของในกระเป๋า และพื้นรองเท้าด้วย ตรวจเข้มงวดชนิดที่ไม่อยากจะกลับมาสัมผัสตึกนี้อีกเลย

“เข้มงวดไม่น้อยเลยนะคะ”

“แน่นอนอยู่แล้วครับ ในตึกนี้มีของที่อันตรายกว่าอาวุธปืนอย่างการ์ดจากดันเจี้ยน ถึงจะมีการเก็บล็อกไว้หลายชั้น แต่ผู้ก่อการร้ายคงไม่เลือกวิธีการ เพราะฉะนั้น อยากขอให้เซนเซอร์ใบหน้าของพนักงานที่ทำงานที่นี่ทุกคนด้วยครับ”

ทั้งสองคนมองหน้ากันแล้วพยักหน้าด้วยสีหน้าจริงจัง แค่นี้ก็พอแล้ว บรรยากาศไม่จริงจังของรายการวไรตี้ะไปถ่ายกันในสตูดิโอเออะ ถ้าบัสเตอร์สตูกมองแบบไม่จริงจังก็จะส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นได้

ฉันนำทางพวกเขาไปยังเคาน์เตอร์ที่มีเอาไว้เก็บของที่นักผจญภัยหามาได้ มีคำสั่งไม่ให้พนักงานมาทำงานวันนี้เพื่อเอาไว้ก่อนเพื่อความมั่นใจ พวกเราเดินผ่านเคาน์เตอร์ทำงานที่อยู่

ทางซ้ายมือตรงกลางของชั้นหนึ่ง เดินผ่านห้องอาบน้ำแล้วเข้าไป
ในโรงอาหาร มีทีมของพวกริงโกะกำลังทานอาหารกันอยู่ มิเนโนะ
อายุมิบอกว่าอยากจะคุยด้วย ฉันเลยเข้าไปขออนุญาตจากทาง
ริงโกะให้

“ทำไมคุณคุซาคะเบะ ถึงอยากมาเป็นนักผจญภัยหรือ
คะ?”

“นั่นสินะคะ คงจะเพื่อ ‘พิสูจนฝีมือ’ นะคะ ฉันฝึกฝน
วิชาต่อสู้โบราณมาตั้งแต่เด็ก วิชาการป้องกันตัวนั้นไม่ได้มีไว้แค่
เพื่อป้องกันตัวเองเท่านั้น แต่ยังมีไว้เพื่อปกป้องคนที่เป็นที่รักด้วย
ฉันอยากใช้วิชาต่อสู้ที่ฝึกฝนมาเพื่อปกป้องมนุษยชาติ อยากจะ
หยุดยั้ง ‘ภัยร้าย’ อย่างสแตมพิด ฉันคิดไว้เช่นนั้นค่ะ”

ริงโกะตอบด้วยน้ำเสียงจริงจังตามปกติ แต่คำพูดจริงจัง
ของสาวงามสมกุลสตรีญี่ปุ่นก็ทำให้พวกเด็กสาวหลงใหลในปริบทา

“ทะ.....แท้จัง! อยากเรียกว่าท่านพี่เลยล่ะ!”

พวกเธอเดินเข้าไปกอดริงโกะด้วยดวงตาเป็นประกาย
ริงโกะที่เป็น “นักรบสาว” ผู้เยือกเย็น ทำได้เพียงผุดยิ้มอย่าง
ลำบากใจ ให้ตายสิ.....หลงใหลอะไรจากคำพูดนั้นกันนะ? มัวเมา
กับความสงบสุขเกินไปแล้วมั้ง ไม่สิ สังคมที่ความสงบสุขแบบนี้
ต่างหาก คือเรื่องปกติธรรมดาที่พวกเราต้องปกป้องไว้

[ดันเจี้ยนแรงค์ A “อะบิส” เอโซเอะ คาซุฮิโกะ]

ออร์กตัวลอยกระเด็น สำหรับแรงค์ B อย่างฉัน ออร์ก

ที่เป็นแรงค์ D ไม่ใช่คู่มือเลยแม้แต่นิด แต่ที่ลงมาสู้ด้วยก็เพื่อเป็นการบำบัด ต้องขึ้นไปรักษาตัวอยู่บนพื้นดินถึงสิบวันโดยไม่ได้อาหารแม้แต่ข้าวต้ม ก็เลยทำให้ฉันสดชื่นขึ้นไม่น้อย ฉันไม่อาจหยุดยังสแตมพิดได้ด้วยตัวคนเดียวแน่ แต่ก็มียูนิคอร์นเข้ามาช่วยเหลือกันอยู่หลายคน มีข้อความเชียร์บัสเตอร์สถูกส่งเข้ามาจากทั่วโลก มีกระทั่งคนที่ส่งมาว่า มาต่อสู้อย่างไรกันเถอะ

“ดูเหมือนว่า ร่างกายจะเคลื่อนไหวได้เฉียบคมกว่าตอนก่อนที่จะหยุดพักอยู่นะคะ แผ่นหลังดูผ่อนคลายน่าพิงพาได้ ถ้าเป็นท่านคาซึฮิโกะในตอนนี้อาจพิชิตดันเจี้ยนแรงค์ B ได้แน่นอนค่ะ”

“แค่ฉันคนเดียวทำไม่ได้หรอก ต้องให้อาคาเนะมาช่วยด้วย”

“หิหิ.....ฉันเป็นข้ารับใช้ที่ซื่อสัตย์ของท่านคาซึฮิโกะ กรุณาเชื่อมั่นในฉันนะคะ”

อาคาเนะเอื้อมมือทั้งสองข้างมากอดคอฉันและแนบร่างเข้ามาชิด แต่จะอัญเชิญบนพื้นโลกไม่ได้ เพราะว่าพຽ່ງนี้ได้เวลาต้องไปทำทนายดันเจี้ยนที่ชินจูกุอีกครั้ง ฉันหัวเราะหิหิ แล้วดันร่างของอาคาเนะออกไป

“ไว้จะทำต่อหลังจากพิชิตดันเจี้ยนได้แล้ว ยึดเส้นยึดสายเสร็จแล้ว กลับกันดีกว่า ช่วยกลับเป็นการ์ดทีนะ”

มีเสียงดังปຽ່ງ สาวงามกลับไปเป็นการ์ด ฉันใส่การ์ดเข้าไปในกระเป๋าแล้วเคลื่อนไหวขึ้นไปยังพื้นโลก

วันที่ 29 เดือนพฤษภาคม ปี 2020 นายกรัฐมนตรีอุราเบะ ประกาศยุบสภาผู้แทนราษฎร แล้วกำหนดวันรับสมัครเลือกตั้ง เป็นวันที่ 15 เดือนมิถุนายน วันลงคะแนนเสียงคือวันที่ 28 ตอน ที่ประกาศยุบสภา นายกรัฐมนตรีอุราเบะ เชย์อิจิโร่ได้ส่งข้อความ ให้กับประชาชนชาวญี่ปุ่นทุกคน

“ประชาชนทุกท่าน การต่อสู้จุดใหญ่ที่สุดในการเลือกตั้ง ครั้งนี้คือ ‘จะแก้ไขรัฐธรรมนูญหรือไม่’ ตอนนี้นี้ความสัมพันธ์ระหว่าง ญี่ปุ่นและอเมริกากำลังแย่ลงเรื่อย ๆ ถ้าหากมีสัตว์ประหลาด หลังไหลออกมาจากดินเจี้ยน ตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ถ้าพัง แค่กองกำลังป้องกันตัวเองก็ไม่อาจเข้าต่อสู้ได้ พวกเรากำลังอยู่ใน ระหว่างการร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ และรวบรวมชาวโลกให้ เป็นหนึ่งเพื่อต่อสู้กับดินเจี้ยน ดังนั้นคำพูดที่ว่า ‘จะปกป้องแต่ ประเทศของตัวเอง’ ยังมีความชอบธรรมอยู่หรือไม่? คงมีฝ่ายที่ คิดว่า ต่อให้ต้องแยกห่างออกมาจากสังคมโลก ต่อให้มนุษยชาติ จะล่มสลาย ก็ไม่ควรจะแก้รัฐธรรมนูญ แต่ในขณะที่เดียวกันก็มี ความเห็นว่า เพื่อจะปกป้องญี่ปุ่นและสันติสุขแล้ว หากจำเป็น ก็ควรแก้ไขรัฐธรรมนูญ การเลือกตั้งในครั้งนี้ จะเป็นการกำหนด อนาคตของประเทศญี่ปุ่นที่ดำรงต่อเนื่องมา 2,700 ปีนับตั้งแต่ ก่อตั้งประเทศ ขอให้ผู้มีสิทธิ์ทุกท่านคิดอย่างจริงจัง และลงคะแนน อย่างที่ไม่ต้องเสียใจในภายหลังด้วยครับ”

ผลการสอบถามความคิดเห็นของสังคมนั้น มีความแตกต่าง

ไปตามหนังสือพิมพ์ที่ทำการสอบถาม ในผลการสอบถามของหนังสือพิมพ์ไมอาสะ ความคิดเห็นว่าควรจะให้รัฐธรรมนูญหรือไม่นั้น ถูกแบ่งออกเป็นฝ่ายละครึ่ง แต่การสอบถามของหนังสือพิมพ์เคยชันกว่าแปดส่วนคือเห็นด้วย ส่วนผลการสอบถามของหนังสือพิมพ์เบนิฮาตะที่เป็นหนังสือพิมพ์ฝ่ายซ้ายสุด มีคนไม่เห็นด้วยหกส่วน นี่เป็นครั้งแรกของญี่ปุ่นหลังสงคราม ที่เรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญกลายเป็นหัวข้อการเลือกตั้ง สถานีโทรทัศน์ต่าง ๆพากันจัดรายการถกเถียงเรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญและถ่ายทอดภาพการสัมภาษณ์คนเดินถนนทุกวัน ความกังวลเรื่องมอนสเตอร์-แตรมพิตถูกผสมเข้าไปด้วย ทำให้การเลือกตั้งครั้งนี้ถูกคาดว่าจะมีคนไปลงเสียงเป็นจำนวนมากที่สุดในประวัติศาสตร์

[ดันเจียนชินจุ เอโซอะ คาซุฮิโกะ]

การพักผ่อนสิบวันจบลงแล้ว พวกเราเข้าไปในดันเจียนชินจุอีกครั้ง โดกกีของชั้นหนึ่งกับพอยชั่นสไลม์ของชั้นสองถูกโค่นอย่างง่ายดาย จากนั้นพวกเขาลงไปในชั้นที่สาม

“สัตว์ประหลาดแรงค์ D เรดสไลม์คะ มีพลังป้องกันทางกายภาพสูง ใช้งานเวทมนตร์ไฟเข้าโจมตี แต่ถ้าเป็นพวกเราก็ไม่มีปัญหา”

“นั่นเหวอ อากิระ ขอถามยืนยันหน่อย เจ้านี้อยู่ในเกมด้วยหรือเปล่า?”

“ก็มีนะ แต่มันต่างจากในเกม นั่นไม่ใช่สัตว์ประหลาด

ของ DQ แต่เป็นของ EF (Eternal Fantasy) โลกของเกมถูกผสมกันเลย”

พอเอมิลี่ใช้เวทมนตร์แช่แข็ง เรดส์โลม์ก็ถูกแช่แข็งอย่างสมบูรณ์ ก่อนจะสลายกลายเป็นฝุ่นควีน ดูเหมือนพลังป้องกันเวทมนตร์จะต่ำ ฉะนั้นขั้นนี้เป็นหน้าที่ของอาคาเนะ เอมิลี่ และอิซาโตะ หลังจากโค่นสโลม์ไปได้หลายร้อยตัว พวกเขาก็เข้าไปพักผ่อนกันในเซฟตี้โซนของชั้นสาม วางเตาแก๊สลงกับพื้น เทน้ำมันลงกระทะและเริ่มผัดข้าวผัดปูที่ใส่ไว้ในกล่องเก็บอาหาร มันถูกปรุงมาล่วงหน้าแล้ว ดังนั้นพอลงมือปรุงรสอีกนิดหน่อยก็จะอร่อยมากขึ้น

“การที่มีตัวละครจากวิดีโอเกม แถมยังไม่ใช่แค่เกมเกมเดียวโผล่ออกมาแบบนี้ แปลว่าดันเจี้ยนซิสเต็มได้รวบรวมข้อมูลของโลกนี้มาจากที่ไหนสักแห่งแล้วใช้ข้อมูลนั้นในการสร้างสัตว์ประหลาด ที่อาคาเนะรู้จัก แปลว่าตอนที่ทำให้ Legend Rare ปรากฏขึ้นในโลกนี้ ต้องมีการฝังข้อมูลลงไปด้วยไม่ผิดแน่ แต่ก็ยังมีจุดที่สงสัยอยู่.....”

“ท่านคาซุฮิโกะ เรื่องนั้นคือ?”

พวกเราทานข้าวผัดปู เกี้ยวซ่ากึ่ง และซุปรักพลางพูดคุยเรื่องที่สงสัยไปด้วย

“ระบบภาษาโงะ ทั้งอาคาเนะและเอมิลี่ต่างก็ไม่รู้จักสัทภาษาไซโหม? ในตอนแรกฉันคิดว่า คำว่าภาษาเป็นคำพูดเฉพาะของโลกใบนี้ แต่ถ้าหากมีการสร้างสัตว์ประหลาดจากข้อมูลของ

First Printing in Thailand : October 2023

พิมพ์ครั้งที่ 1 : ตุลาคม 2566

DUNGEON BUSTERS

ดันเจี้ยนบัสเตอร์ส

DUNGEON BUSTERS Vol.4

©2022 Toma Shinozaki

First published in Japan in 2022 by OVERLAP, Inc.

Thai Language translation rights granted to ZENSHU Publishing Co., Ltd.

Under the license from OVERLAP, Inc., Tokyo

DUNGEON BUSTERS ดันเจี้ยนบัสเตอร์ส เล่ม 4

เรื่อง : Toma Shinozaki

ภาพ : SenriGAN

แปลโดย : ฐาปนกรณ์

บรรณาธิการ : ตฤย์ชาติ

กองบรรณาธิการ : หมาหัวโจก

ปก : Calbee

รูปเล่ม : สิริวิทย์

จัดทำโดย บริษัท เซนชู พับลิชชีง จำกัด

1 ถ. รัชดาภิเษก บางโพธิ์พวง ยานนาวา กทม. 10120

โทร. 0-2294-2327, แฟกซ์. 0-2294-2527

www.zenshushop.com

www.facebook.com/zenshucomic

<http://twitter.com/zenshukun>

ISBN : 978-616-561-521-1

นิตยฉบับนี้ได้รับอนุญาตให้จัดทำขึ้นเป็นภาษาไทย และจัดจำหน่ายโดยได้รับอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในประเทศญี่ปุ่น หากมีผู้ใด นำไปลอกเลียนแบบ ทำซ้ำ หรือดัดแปลง จะถูกดำเนินคดีตามกฎหมายบัญญัติไว้สูงสุด

ISBN 978-616-561-521-1

9 786165 615211

360 บาท

DUNGEON BUSTERS Vol.4

©2022 Toma Shinozaki

First published in Japan in 2022 by OVERLAP, Inc.

Thai Language translation rights granted

to ZENSHU Publishing Co., Ltd.

Under the license from OVERLAP, Inc., Tokyo

แนว : Fantasy

เหมาะสำหรับ : ทุกวัย

Vol 4

Dungeon Busters

I am Just Middle-Aged Man,
But I Save the World
Because of Appeared the Dungeon
in My Home Garden.